

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 1 mars 2005 av BASF Aktiengesellschaft of Ludwigshafen

(Mål T-101/05)

(2005/C 115/51)

(Rättegångsspråk: engelska)

BASF Aktiengesellschaft of Ludwigshafen, Ludwigshafen (Tyskland) har den 1 mars 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av N. Levy och J. Temple Lang, sollicitors, och juristen C. Feddersen.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara alternativt väsentligt nedsätta de böter som påförts BASF genom beslutet,
- förplikta kommissionen att betala rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden har ifrågasatt de böter som påförts genom kommissionens beslut av den 9 december 2004 i ett förfarande enligt artiklarna 81 EG och 53 EES (ärende COMP/E-2/37.533 – Kolinklorid), i vilket kommissionen fastställde att sökanden var part i ett antal avtal och samordnade förfaranden angående prisfastställelse, uppdelning av marknader och konkurrensbegränsande samverkan som riktades mot konkurrenter i kolinklorid-sektorn inom EES.

Till stöd för sin ansökan har sökanden gjort gällande att dess rätt till försvar åsidosatts genom att meddelandet om anmärkningar inte klart angav de omständigheter som var relevanta för att beräkna de böter som påfördes sökanden i det slutliga beslutet. Sökanden har gjort gällande att i synnerhet den hundraprocentiga höjningen av böterna för att nå en avskräckande nivå inte förklarades på ett fullständigt sätt i meddelandet om anmärkningar.

Sökanden har vidare gjort gällande att höjningen av böterna för att nå en avskräckande nivå och på grund av bolagets storlek inte var tillåten enligt förordning nr 17/62⁽¹⁾, nu förordning nr 1/2003⁽²⁾, eller Riktlinjerna för beräkning av böter⁽³⁾ och var dessutom inte nödvändig. Enligt sökanden kan bolagets totala storlek endast beaktas för att bedöma hur ett åsidosättande inverkar på marknaden och inte som grund för höja böterna. Sökanden har vidare gjort gällande att en höjning för att nå en avskräckande nivå skall tillämpas med försiktighet och när det finns uppenbara skäl, vilket inte var fallet beträffande sökanden.

Sökanden har vidare hävdad att en femtioprocentig höjning av böterna på grund av upprepade åsidosättanden, vilken grundats på åsidosättanden som skedde för nästan 40 och 20 år sedan, strider mot rätts säkerhetsprincipen och proportionalitetsprincipen. Sökanden har vidare gjort gällande att höjningen av böterna på grund av upprepade åsidosättanden är felaktigt beräknad, eftersom de femtio procenten inte beräknades på grundbeloppet utan på det grundbelopp som redan varit föremål för en ökning på grund av bolagets storlek och för att nå en avskräckande nivå.

Sökanden har vidare gjort gällande att den hade rätt till en större nedsättning av böterna i enlighet med avdelning D i meddelandet om nedsättning eller befrielse av böter⁽⁴⁾. Sökanden har för det första hävdad att eftersom den hade rätt till en nedsättning på grund av att den inte i väsentlig utsträckning bestred de faktiska omständigheterna, är den enda relevanta frågan huruvida kommissionen bedömde sökandens samarbete i förhållande till övriga delar av meddelandet om nedsättning eller befrielse av böter. Sökanden anser att kommissionen, på grund av att den tappade bort delar av handlingarna i ärendet, gjorde en oriktig och ofullständig bedömning av det sätt som sökanden samarbetat på. Enligt sökanden återges vissa av sökandens argument felaktigt i beslutet och det utelämnar andra omständigheter som rör sökandens samarbete i samband med undersökningen samt innehåller motsägelsefulla beskrivningar av samarbetet. Sökanden har gjort gällande att den under alla förhållanden hade rätt till en större nedsättning av böterna.

Slutligen har sökanden gjort gällande att kommissionen gjorde en oriktig bedömning när den fastställde att det var fråga om ett fortlöpande åsidosättande. Vidare stred kommissionens offentliggörande av bötesbeloppet till media, innan beslutet hade antagits, mot kommissionens sekretessskyldighet och dess skyldighet att iakttä god förvaltningssed, vilket hindrade kommissionens ledamöter från att göra en korrekt utvärdering och oberoende prövning av ärendet.

⁽¹⁾ Förordning nr 17 Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1, s. 1).

⁽³⁾ Riktlinjer för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget (EGT C 9, 1998, s. 3).

⁽⁴⁾ Kommissionens meddelande om befrielse från eller nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 207, 1996, s. 4).